

Sygn. akt VII U 1476/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016 r. w W.

sprawy A. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę rodzinną

na skutek odwołania A. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 21 sierpnia 2015r., znak: R/15/(...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w dniu 21 sierpnia 2015 roku wydał decyzję, znak (...), którą odmówił M. L. (1) przyznania prawa do renty rodzinnej, po zmarłej w dniu 1 kwietnia 2005 roku matce E. L.. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy odwołał się do dyspozycji art. 68 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) i wskazał, że wnioskodawczyni nie spełnia wymagań jakie przywołany przepis stawia przed ubiegającym się o rentę rodzinną.

Organ rentowy zauważył, że wnioskodawczyni nie stała się całkowicie niezdolna do pracy oraz samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolna do pracy w okresie do ukończenia 16 lat lub w okresie od ukończenia nauki w szkole, nie później niż do osiągnięcia 25 lat życia (vide: k.33 ar.).

A. L. w dniu 25 września 2015 roku wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 21 sierpnia 2015r.

W treści odwołania ubezpieczona wniosła o zmianę decyzji z dnia 21 sierpnia 2015 roku, poprzez przyznanie jej prawa do świadczenia. W uzasadnieniu odwołania A. L. zarzuciła spornej decyzji, iż została wydana na podstawie błędnie przyjętego stanu faktycznego, z uwagi na okoliczność, iż komisja lekarska, której opinia stanowiła podstawę dla omawianej decyzji organu rentowego, zignorowała przedstawioną przez wnioskodawczynię dokumentację medyczną. Zdaniem odwołującej Komisja Lekarska ZUS niezasadnie uznała, iż nie jest możliwe aby osoba, która była w

stanie ukończyć liceum ogólnokształcące oraz studia wyższe, była w tym czasie całkowicie niezdolna do pracy i samodzielnej egzystencji. Ponadto wnioskodawczyni, zarzuciła decyzji ZUS oparcie się na nieprawidłowych wnioskach wynikających z braku aktywności A. L. w kwestii ubiegania się o rentę socjalną w okresie szkolnym (vide: k.2-5 as.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 8 października 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że podstawą wydania decyzji był art. 65 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w zw. z art. 68 ust.1 wskazanej ustawy. Organ zauważył, że ubezpieczona w toku postępowania orzeczniczego została skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 28 maja 2015 roku ustaliła, że ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy od 20 czerwca 2013 roku do 31 października 2017 roku. Zdaniem ZUS wynika z tego, że odwołująca nie stała się całkowicie niezdolna do pracy w okresie do ukończenia 16 lat, tj. do dnia 8 grudnia 1989 roku, a także w okresie do ukończenia nauki, jednak nie później niż do ukończenia 25 lat, tj. do dnia 8 grudnia 1998 roku. Z uwagi na powyższe, organ rentowy odmówił prawa do renty rodzinnej (vide: k.6 as.).

Zaakcentowania wymaga, iż strony postępowania do zamknięcia rozprawy w dniu 5 kwietnia 2016r. nie modyfikowały zgłoszonych twierdzeń i wywodziły jak dotychczas (vide: k.55 as.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. L. (42 lata), w dniu 5 lutego 2015r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o prawo do renty rodzinnej, po zmarłej w dniu 1 kwietnia 2005r. matce E. L. (vide: k.1 ar.). Do wniosku ubezpieczona dołączyła między innymi zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 14 stycznia 2015r. oraz dokumentację lekarską, z których to wynika, iż A. L. była leczona psychiatrycznie od 14-tego roku życia, a następnie w latach 2001 – 2014 wielokrotnie hospitalizowana w różnych oddziałach terapeutycznych (k.1-6 dl.).

Złożenie wniosku skutkowało zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed ZUS, w trakcie którego ubezpieczona w dniu 1 kwietnia 2015r. została skierowana do Lekarza Orzecznika, który w wydanym orzeczeniu uznał, że A. L. jest całkowicie niezdolna do pracy od 31 marca 2018r. – z określeniem daty początkowej powstania niezdolności do pracy na dzień 20 czerwca 2013r. (vide: k.21 ar.).

Następnie ubezpieczona, w dniu 27 kwietnia 2015r., złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika co skutkowało skierowaniem jej na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 28 maja 2015r. uznała, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy do dnia 31 października 2017r. – z określeniem daty początkowej powstania niezdolności do pracy na dzień 20 czerwca 2013r. (vide: k.25 ar.).

Na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS - organ rentowy, w dniu 21 sierpnia 2015r. wydał decyzję znak: R/15/(...), którą odmówił wnioskodawczyni prawa do przyznania renty rodzinnej z uwagi na niespełnienie przez nią przesłanek z art. 68 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.).

W dalszej kolejności A. L., w dniu 25 września 2015r., wniosła odwołanie od decyzji ZUS z dnia 21 sierpnia 2015r.

Ustalono również, że wnioskodawczyni nie ma dzieci i obecnie mieszka z partnerem. Odwołująca ma wykształcenie wyższe (ukończyła wyższe studia na kierunku żywienia człowieka i gospodarstwo domowe) i naukę ukończyła w 2002r. (tj. z 5 letnim opóźnieniem, między innymi spowodowanym rocznym urlopem dziekańskim oraz dwuletnim urlopem zdrowotnym). Liceum ogólnokształcące ubezpieczona ukończyła z rocznym opóźnieniem z uwagi na okoliczność, iż w I klasie realizowała nauczanie indywidualne.

Wnioskodawczyni pracowała zawodowo w Laboratorium Inspekcji Weterynaryjnej, początkowo jako pomoc laboratoryjna, a następnie technik laboratoryjny. Odwołująca pracowała również przez 2 lata na podstawie umów zlecenia. W okresie od 2009r. do 2011r. była zatrudniona w zakładzie pracy chronionej w galerii sztuki jako

pomoc biurowa. Ostatnio ubezpieczona była hospitalizowana w 2014r. Przeprowadzone badanie przedmiotowe w zakresie psychiatrycznym wykazało, że aktualnie u odwołującej występuje niepokój psychoruchowy, lęki, nastrojów umiarkowanie obniżony, bez objawów psychotycznych. U wnioskodawczyni rozpoznano również chorobę psychiczną w postaci zaburzeń afektywnych dwubiegunowych. Początek choroby miał miejsce w 1994r. (wówczas nastąpiła pierwsza hospitalizacja psychiatryczna) z rozpoznaniem zespołu maniakalnego. Pomimo jednak wystąpienia wówczas tego schorzenia, wnioskodawczyni ukończyła studia, pracowała zawodowo i wówczas nie była ona całkowicie niezdolna do pracy. Ubezpieczona stała się niezdolna do pracy w 2013r., przy czym nie jest ona niezdolna do samodzielnej egzystencji.

(vide: opinia biegłego sądowego specjalisty psychiatry M. L. (2) z dnia 2 grudnia 2015r. k.36-37 as.; zeznania ubezpieczonej złożone w charakterze strony k.55 as. oraz zapis rozprawy od znacznika: 00:00:48 do znacznika 00:10:28 k.57 as.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację (w tym dokumentację medyczną) zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonej, a także w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty, jak też w oparciu o dowód z przesłuchania ubezpieczonej w charakterze strony. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd, jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinię powołanego biegłego sądowego, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującej, w tym pozwolił na określenie daty początkowej od której ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłego Sąd przyjął za własne, albowiem opinia biegłego wydana została w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, a biegły lekarza sporządzający tą opinię jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu dołączona do akt opinia biegłego specjalisty w sposób wyczerpujący opisuje aktualny stan zdrowia ubezpieczonej, opinia jest zrozumiała, czytelna i wydana na podstawie dogłębnej analizy całej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Zaznaczenia przy tym wymaga, że strony postępowania nie zgłaszały uwag oraz zastrzeżeń co do opinii biegłego co potwierdza jej bezsporny charakter i wysoki walor dowodowy.

Za wiarygodny Sąd uznał również materiał dowodowy w postaci zeznań odwołującej złożonych przez nią w charakterze strony nie znajdując podstaw do ich podważenia. Dodatkowo w ocenie Sądu zeznania wnioskodawczyni korespondowały z pozostałym zaoferowanym materiałem dowodowym.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie A. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., z dnia 21 sierpnia 2015 roku, znak (...) jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie, spór koncentrował się wyłącznie na kwestii ustalenia daty początkowej powstania u wnioskodawczyni całkowitej niezdolności do pracy, albowiem ten element był naczelnym przy ustaleniu jej prawa do świadczenia rentowego.

Punktem odniesienia do dokonania tych ustaleń jest art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), który enumeratywnie wymienia przypadki, dające potencjalnemu wnioskodawcy asumpt do ubiegania się o rentę rodzinną. Zgodnie z jego brzmieniem: Dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej: 1) do ukończenia 16 lat; 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2. Tym samym prawo do renty rodzinnej

jest ściśle uzależnione od zdefiniowania początku okresu, od którego dany wnioskodawca stał się całkowicie niezdolny do pracy.

W przypadku odwołującej, przy uwzględnieniu wymogów wynikających z powołanego art.68 ust.1 ustawy, prawo do świadczenia w postaci renty rodzinnej przysługiwałoby jej wyłącznie w sytuacji, gdyby stała się ona całkowicie niezdolna do pracy w okresie do ukończenia 16 lat (tj. do dnia 8 grudnia 1989r.), lub w okresie do ukończenia nauki, jednak nie później niż do ukończenia 25 lat (tj. do dnia 8 grudnia 1998r.). Alternatywnie prawo do świadczenia przysługiwałoby odwołującej bez względu na wiek, pod warunkiem wykazani, iż jest ona całkowicie niezdolna do pracy oraz niezdolna do samodzielnej egzystencji.

W omawianej sprawie Sąd, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii, ustalił, iż początek powstania u odwołującej całkowitej niezdolności do pracy miał miejsce w 2013r. tj. na długo po datach granicznych wynikający z art.68 ust. 1 ustawy. Nadto w chwili obecnej pomimo tego, iż ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy, to jednak nie jest ona niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Powyższe okoliczność powodują, iż w świetle art. 68 ust. 1 z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.)

ubezpieczona nie spełnia warunków do uzyskania prawa do renty rodzinnej.

Reasumując powyższe Sąd jest zdania, że decyzja organu rentowego z dnia 21 sierpnia 2015 roku jest prawidłowa i odpowiada ona prawu.

Z tych właśnie przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.